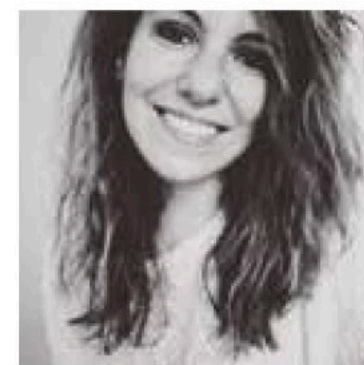

1. Katharina Grosse, *Untitled* 2017, ARoS Triennial, The Garden The Future. Foto: Maja Theodoraki.

2. Ai Weiwei, *Soleil Levant*, 2017. Kunsthall Charlottenborg. Foto: David Stjernholm.

KUNSTENS POLITISKE POTENTIALE

Jeg hører til den type, der gerne vil diskutere forholdet mellem kunst og politik: Har kunst et politisk ansvar? Bør museer tage politisk stilling og lade udstillinger reflektere et politisk ståsted? Har kunstnere såvel som kunstscenen et ansvar, når det kommer til politiske implikationer, som et givent aktivistisk orienteret værk måtte afstedkomme?

Hen over sommeren har jeg som mange andre fulgt med i de diskussioner, der blev foranlediget af to af sommerens vel nok mest opsigtsvækkende værker: Katharina Grosses *The Garden* og Ai Weiweis *Soleil Levant* – henholdsvis en installation, der på farveprægtig vis søgte at mane til refleksion over menneskets sameksistens og syn på naturen i Mindeparken i Aarhus, og en installation, der rettede fokus mod den humanitære krise langs Europas kyster ved at barrikadere Kunsthall Charlottenborgs vinduer med redningsveste båret af flygtninge ved Lesbos.

Artikler, debatindlæg, tv-indslag samt opslag, statusopdateringer og fotos på diverse sociale medier stillede endnu engang spørgsmålstejn ved kunstens potentiale: Kan den gøre en forskel? Kan kunst rumme politiske stemmer og positioner – og derigennem tilskynde indsigt, handling og forandring? Eller drukner den i intellektuelle forklaringer, som Alex Ahrendtsen (DF) anførte på DR i juni?

Spørgsmål som disse får nok aldrig endegyldige svar. Heldigvis! Der knytter sig en mangfoldighed til kunstens væsen og derfor vil den uanset tid og sted altid udgøre et ganske særligt rum, der velkommer alle til at dykke ned i tanker om, hvordan vi opfatter, oplever og opråber verden omkring os.

Kunsthistoriker, Anette Lindbøg Karlsen